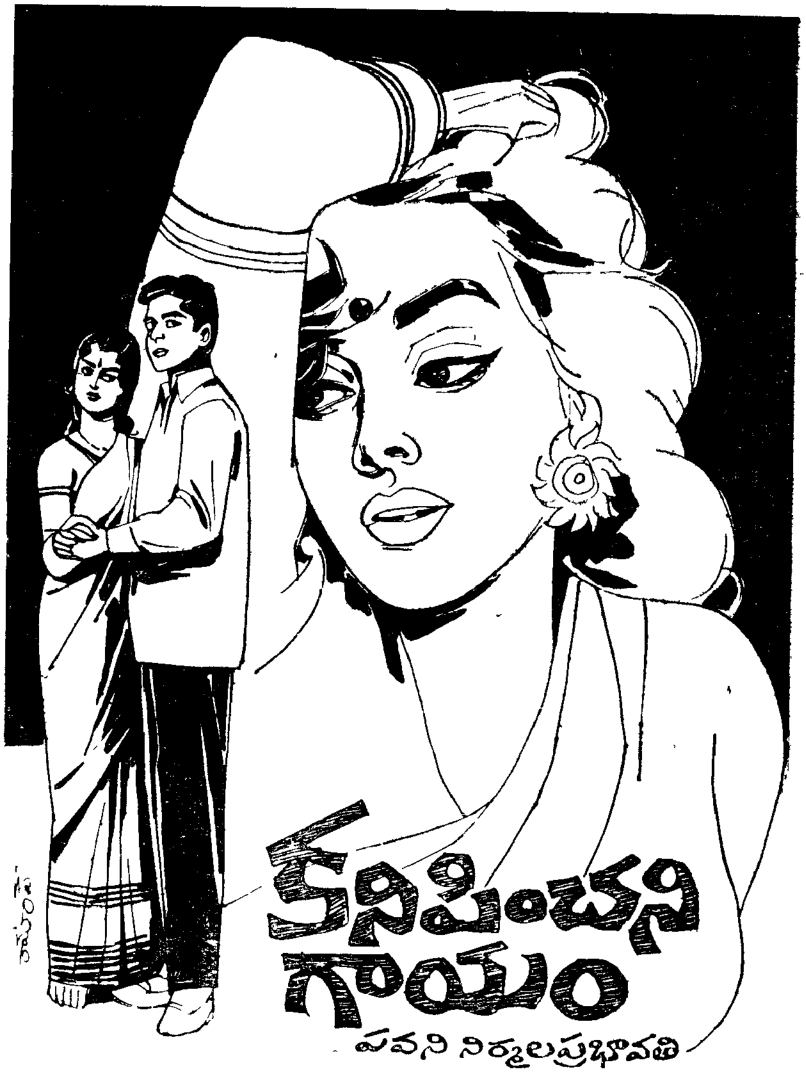

‘‘పార్వతీ! పార్వతీ!’’ హడావుడిగా ఇంట్లోకి వచ్చిన విశ్వం, హాల్లో ఈజీఛేర్‌లో వెనక్కు వాలి.... వేళగాని వేళ నిద్రపోతున్న పార్వతిని చూచి నిర్ఘాంతపోయాడు ఒక క్షణ కాలం.

మరు క్షణంలో, అందాకా అతగాడిలో పొంగి వున్న ఉత్సాహం చప్పున చల్లారి పోయింది.

పార్వతి ఆ సరికే త్రుళ్ళి పడి లేచింది.

"ఏమిటీ? మళ్ళీ జ్వరం వచ్చిందా?" కంగారుగా పార్వతి నుదుటి మీద చెయ్యి వేస్తూ అడిగాడు విశ్వం.

"లేదు లోపలికి పదండి. మీకు కాఫీ యిస్తా!" అతగాడి చెయ్యి తీసి వేస్తూ, నిర్లిప్తంగా లోపలికి నడిచింది పార్వతి.

ఆమె వెనుకనే వస్తున్న విశ్వం, బల హీనంగా వున్న పార్వతినీ, తూలుతున్నట్లున్న ఆమె శరీరాన్నీ చూస్తూ "పార్వతి ఎలా మారిపోయిందీ?" అన్న జాలితో సతమతమై పోయాడు క్షణ కాలం.

గ్లాసుతో కాఫీ తెచ్చి, టీపాయ్ మీద పెట్టి, తిరిగి వంటింట్లోకి వెళ్ళి, ఏదో పని చూసుకొంటోంది పార్వతి.

విశ్వానికేదో చికాకుగా వుంది.... మరేదో అక్కసుగా వుంది....ఇంకేదో ఆకర్షణ లోపల్నుంచి ఎగసి వస్తోంది.... మనసు కళ్లెం లేని గుర్రంలా చిందులు తొక్కుతోంది....ఏదో స్థిర నిర్ణయానికొచ్చినట్లు, బాత్‌రూం కేసి నడిచాడు. వంటింట్లో పీట మీద కూర్చుని, గోడ నానుకుని కళ్ళు మూసుకుని వుంది పార్వతి....

"మంచులు తెంకు వేసుకున్నావా పార్వతీ?" వెళ్తూ-వెళ్తూ ఒక్క నిముషం ఆగి, యాంత్రికంగా అడిగాడు.

"ఆఁ" అదే నిర్లిప్తమైన జవాబు.

బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళి తలుపు వేసుకున్నాడు. అతగాడి మనస్సులో చికాకు. "పార్వతిలో శారీరకంగానే కాదు, మానసికంగా కూడా వచ్చిందేదో మార్పు. రావీ! అందుకు నేనేం బాధ్యుడ్ని కాను.... డాక్టర్‌కు చూపించాను....మందు లిప్పిస్తున్నాను. విశ్రాంతి కేం లోటులేదు.... ఇక ఆమెలో బలమూ, ఉత్సాహము రాక పోతే నేనేం చెయ్యగలను? నా సరదాలు ....నా సంతోషం....అన్నీ....ఛీ....ఛీ!" నీళ్ళు గుమ్మరించుకుని బాత్‌రూంనుంచి బయటపడ్డాడు. ఐదు నిముషాల్లో డ్రెస్ చేసుకున్నాడు. "నే వెళుతున్నా పార్వతీ! తలుపేసుకో. బహుశా పిక్చర్‌కు వెళ్తానేమో ప్రంచ్పు అందరం....నా కోసం ఎదురుచూడక, భోజనంచేసి పడుకో!"

వరండా మెట్లు దిగుతూ వెనుదిరిగి చూశాడు. హాల్లో ద్వారబంధం ఆనుకుని నిల్చుని తనవేపే చూస్తోంది పార్వతి.

"పీక్కుపోయిన ముఖంతో, గుంటలు పడ్డ కళ్ళతో, పాలిపోయి చెక్కినట్లున్న బుగ్గలతో, ఊడిపోయిన పిచ్చి జుట్టుతో, ఎండిపోయిన గుండెలతో....ఛీ....ఛీ.... ఇలా తయారైపోయిన ఈ పార్వతిని ఎలా భరించటం?" ఏవో తరుముతున్నట్లు గబగబ వీధిలోకి నడిచాడు విశ్వం.

> కనిపించని గాయం మానసికంగా ఎంత కృంగ దీస్తుందో—
> అలాగే నటన అనే ఓ ప్లాస్టర్‌తో దాన్ని కప్పివేస్తే మగవాడికి కావలసి అన్నిహంగులూ స్త్రీశరీరంలో పొందిక అవుతాయి.గాయం మాత్రం ఎన్నటికీ మానదు!

"ఇదేమిటక్కయ్యా! ఇదేదో ఎయిత్ వండర్‌లా వుంది! విశ్వం బావగారు వంటరిగా ఈ మధ్య సినిమాలకూ. షికార్లకు చెక్కేస్తున్నారు!'' ఎదురింటి శారద పరుగెత్తుకవచ్చి పార్వతిని అడిగింది.... ఏదో ఆలోచిస్తున్న పార్వతి శారద మాటలతో ఉలిక్కిపడింది. ' అదేం లేదు ... నాకే ఏమిటో ఓపికలేక రాలేనన్నాను'' నవ్వేస్తూ అంది పార్వతి.

''ఛలేదానివే! పిక్చర్‌కెళ్ళటానికి ఓపిక లేకపోవటమేమిటి! మావారు నన్నడగాలే గానీ. నూటనాలుగు డిగ్రీల జ్వరంతో నయినా సరే .. తయారై వెడతా:''

''సర్లె! నువ్వంటే చిన్నపిల్లవు .. మొన్నమొన్న పెళ్ళయినదానివి ..''

"నువ్వేమరీ ముసలి దాన్నైనట్టు! ఛాల్లే అక్కయ్యా! ఇవేపాట నేర్చుకున్నావే నువ్వు! అన్నిటికీ 'పెనిమిటి....ఓపిక లేదు ..'' అంటూ, ఓపిక మనం తెచ్చుకోవాలే గానీ, దానంతట అదే వస్తేరాదు ....హమ్మయ్యో! స్టౌమీద పాలు పొంగిపోయాయేమో ఏమిటో .నే వెళ్తొస్తా!'' సుడిగాలిలా వచ్చినంత వేగంగానూ వెళ్ళిపోయింది శారద

శారద మాటలెందుకో వెన్ను చరిచినట్లయ్యాయి పార్వతికి. తనే ఓపిక తెచ్చుకోవాలా? ఎలా? ఎవరి కోసం ...అంతటి నీరసంలోనూ, మేడ మీదకు వెళ్ళింది పార్వతి. విశ్వం కోసం చూపులు వీధి కొస వరకూ వెళ్ళి తిరిగి వచ్చాయి .. అక్కడే ...ఆ వీధి మలుపులోనే ... మొన్ననో రోజు ...ఇదే వేళలో, వాళ్ళ ఆఫీస్ టైపిస్ట్ దేవకితో....నవ్వుతూ మాట్లాడుతూండటం తను చూచింది. ఆ రోజూ ...ఇలాగే పిక్చర్‌కు ...వంటరిగా, కనీసం తనను మాట మాత్రంగానైనా ''వస్తావా? ...'' అనేనా అడక్కుండా వెళ్ళాడు!

ఆ మనుషూ తనేం [illegible] మనిషి కాదు .. కాలస్వభావాన్నీ, మనుషుల మనస్తత్వాన్నీ, వాతావరణ ప్రభావాన్ని అర్థం చేసుకోలేని [illegible] గానీ, [illegible] గానీ, [illegible], వయసు గురిలో [illegible] వచ్చినప్పుడు సరదా [illegible], 'సెక్స్' ఎంజాయ్

చెయ్యటం లాటివి 'నైతిక పతనం' అనే హెడ్డింగ్ క్రిందకు త్రోసివేసే కుసంస్కారి కాదు....

కానీ....ఆ దేవకి మొన్ననో రోజు ఇంటికి వచ్చింది.

"ఏమిటండీ పార్వతీ! మీరిలా తగ్గిపోతున్నారు!" అంది ఆశ్చర్యంగా తనకేసి పరకాయించి చూస్తూ.

"మొన్న మీరు చూచినప్పటి కంటే మెరుగ్గా లేనూ?...." అంది తను నవ్వుతూ.

"ఏం మెరుగో! ఎముకలు బయట పడ్తున్నాయి!" అనేసింది దేవకి.

"ఎక్జాక్ట్లీ! కొన్నాళ్ళకి, సైన్స్ లేబొరేటరీలో స్టాండ్ కి తగిలించవలసి వస్తుందేమో మా ఆవిడని ..." అన్నారు విశ్వం కొంత కోపం, మరికొంత తెచ్చుకోలు నవ్వూ, మిళితమైన కంఠస్వరంతో.

"ఛీ....ఛీ....అలా మాట్లాడుతారేమిటి?...." చనువుగా మందలించింది దేవకి, "మంచి మెడిసిన్స్ వాడరాదూ?" అంది చక్రాల్లాటి కళ్ళు....అందంగా తిప్పుతూ.

"ఒక మందా? ఒక డాక్టరా? పార్వతినే అడగండి కావలిస్తే....ఫారిన్ రిటర్న్డ్ డాక్టర్స్... స్పెషలిస్ట్స్....ఒకరేమిటి? ఖాళీ మందు బాటిల్స్‌తో ఓ అల్మైరా నిండి పోయింది! పొరబాటుగా ఎవరేనా మా ఇంట్లోకి అడుగు పెడ్తే, ఇదేదో డిస్పెన్సరీ అనుకుంటారు ఏదీ మా పార్వతిలో మార్పు వస్తేనా? పర్మనెంట్ పేషంట్‌లా తయారౌతోంది!.... అసలు మీ ఆడవాళ్ళంతా ఇంతేనేమో! లావెక్కటం మొదలెడితే, ఇక ఆగకుండా

✻ రోగిని పరీక్షించి మన స్తత్వవేత్త యిలా అన్నాడు: "మీది ద్వంద్వ వ్యక్తిత్వం. అంటే మీరు గాక, మీలో మరొకరున్నారు."

"అది ప్రమాదము" అన్నాడు రోగి.

"ఒక విధంగా ఔను; మరో విధంగా కాదు" అన్నాడు మన స్తత్వవేత్త.

"సరే....ఎంతిమ్మంటారు?"

"పది రూపాయిలు" అన్నాడు మన స్తత్వవేత్త.

"నా భాగం యిదో యిస్తున్నాను. మిగతా సగం నాలోని రెండో వ్యక్తి దగ్గర్నుంచి వసూలు చేసుకోండి" అన్నాడు రోగి.

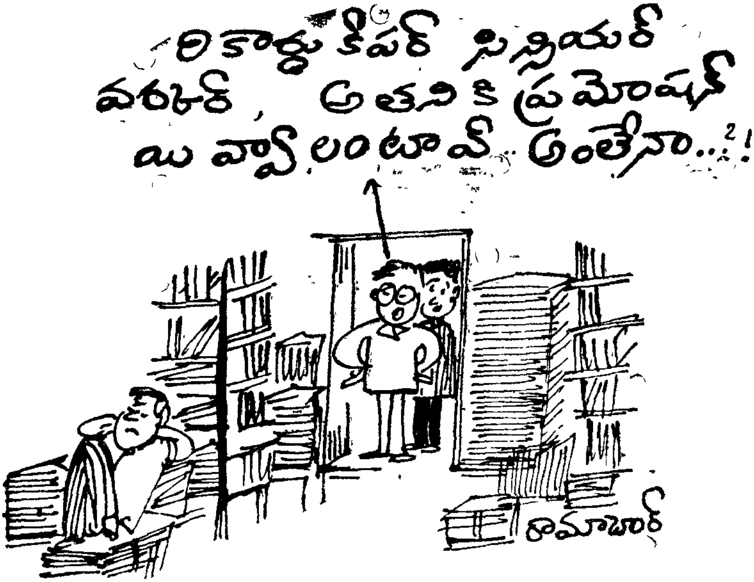

అడ్డం పెరిగి పోతారు....సన్నబడటం ప్రారంభిస్తే . అస్థిపంజరాల్లా మారి పోతారు.''

''నేనూ అడ్డం పెరిగి పోతున్నా నంటారా, కొంపదీసి!'' దేవకి భయంగా అడిగింది, తనను తాను చూచుకుంటూ

''నో-నో మీరు లావనిపించరు. హెల్తీగా, హాయిగా వుంటారు....దేనికైనా పెట్టి పుట్టాలి. ఆరోగ్యమే అష్టైశ్వరాలు, అనారోగ్యమే సిసలైన దరిద్రము—అంటారందుకే....''

వాళ్ళిద్దరి సంభాషణలో, శ్రోతగా మిగిలిపోయిన తను ఎలా ఫీలౌతోందన్నది ఇద్దరూ పట్టించుకొనేలా లేరు! మౌనంగా కూర్చుండి పోయింది.

దేవకిని సాగనంపటానికి వెళ్ళాడు విశ్వం. అప్రయత్నంగా వరండాలోకి వచ్చింది పార్వతి. కబుర్లలో పడి అక్కడ లైటు వెయ్యలేదు ఇందాకా! హాల్లో లైటు కొద్దిగా, వరండా ప్రక్కగా ప్రసరిస్తోందంతే....వరండా ప్రక్కన పొదలా పైకి అల్లుకుంటున్న 'క్రీపర్స్' మాటున-దేవకి చుట్టూరా చేతులు వేసి, గుసగుసగా ఏదో చెబుతున్నాడు విశ్వం. 'షాక్' తిన్నట్లయ్యింది క్షణ కాలం. సంబాళించుకుని, సవ్వడి కాకుండానే తిరిగి వచ్చేసింది లోపలకు.

దేవకి గేటు దాటి వెళ్ళాక, పొంగి పొరలుతున్న ఉత్సాహంతో లోపలకు వచ్చాడు విశ్వం.

"ఎలా అయినా దేవకి 'బ్యూటిఫుల్ ఫిగర్' కదూ పార్వతీ? అట్టే పొడగరి కాకున్నా-మాంచి ఆరోగ్యంతో, నవనవ లాడే యాపిల్ పండులా వుంటుంది.... మిసమిస లాడే ఆమెను చూస్తుంటే, డన్‌లప్ పిల్లోస్... బెడ్స్ .. గుర్తుకు వస్తాయి కదూ?"

"అవును!"

అప్పుడుగానీ తలెత్తి పార్వతి వేపు చూడలేదు విశ్వం. ఏదో లోకంలో తేలి పోతున్నట్లున్న అతగాడి ఆనందానికి 'వాక్యూమ్ బ్రేక్' పడిపోయింది!

"ఓ! సారీ! జలసీ, దై నేమ్ ఈజ్ వుమన్!" అన్నాడు తన మాటల్ని ఎగ తాళి క్రిందికి మార్చేస్తూ?

"నో-నో....దై నేమ్ ఈజ్ మెన్!" నవ్వేస్తూ అంది పార్వతి. ఇద్దరూ నవ్వు కున్నారు. కానీ ఆ నవ్వులో నిండుదనం, నిండు హృదయం, హాయి లేవని ఇద్దరికి తెలుసు....

ఆ రాత్రంతా తనకు నిద్ర పట్టలేదు.... విశ్వంలో ఎందుకంతటి మార్పు వస్తోంది?

తనకి ఫ్లూ రావటం తన తప్పా! అది న్యుమోనియాగా మారటం తన తప్పా? ఆ తర్వాత నెల తిరక్కుండా తిరిగీ టైఫా యిడ్ అటాక్ కావటం తన బాధ్యతా? ఆరోగ్యం క్షీణించింది. జుత్తు వూడి పోయింది. ఆ సమయంలో కొద్దిగా కోలు కున్నంతలో విశ్వానికి కాంపులూ, తనకు ఇంటి దగ్గర పని మనిషి రాకపోవటం, తప్పనిసరి చాకిరీ తోడు కావటంతో, టైఫాయిడ్ తిరగబెట్టింది. అది తనని జీవచ్ఛవంలా మార్చి వదిలింది!

ఏ మాత్రం పని, శ్రమ తగిలినా గుండె నొప్పి, ఆయాసం, జ్వరం ముంచుకు వస్తున్నాయి. కనీసం ఆరు నెలలేనా చాలా విశ్రాంతి, బలమైన ఆహారం, మానసిక మైన ప్రశాంతత చాలా అవసరమని చెప్పారు డాక్టర్లు.

ఆ మందులూ వాడుతోంది. ఆహారం పుచ్చుకొంటోంది. కానీ, రోజులు జరుగు తున్న కొద్దీ, విశ్వం ప్రవర్తనలో, మాట

● "మన పెళ్ళి స్థిరపరుచుకునే ముందు గతంలో చేసిన పొరపాట్లు చెప్పటం నా విధి!" అన్నాడు అతను.

"రెండు వారాల క్రితం చెప్పావు కదా?" అన్నదామె.

"ఔను....అది రెండు వారాల క్రితం! ఆ తరువాత వాటి విషయం చెప్ప వొద్దా?" అన్నాడు అతను.

అలో మార్పు తనని చిత్రహింస చేస్తున్నాయి. మానసికంగా ప్రశాంతతన్నది లేకుండా చేస్తున్నాయి.

విశ్వం మేనకోడలు మీనాక్షి. పొట్టిగా లావుగా వుంటుంది. మొహం మాత్రం చాలా బావుంటుంది.

"మీ మీనాక్షి చాలా బావుంటుంది. లక్ష్మీ కళ...." అంది తనోమారు. అప్పట్లో తను ఆరోగ్యంగా వుంది.

"ఎవరు? మా మీనాక్షా? దాని దో అందమా! అదెలావుంటుందో సరైన వుదాహరణ నే చెప్పనా? తెల్లని పీపా బోర్లించి. దానిమీదో చిన్న చెంబు బోర్లించి. చుట్టూరా పట్టుచీరె చుట్టబెడితే ఎలాఉంటుందో.... సరిగ్గా అలాగే వుంటుంది! పార్వతీ! మెరుపు తీగలా. సన్నగా, పొడుగ్గా వుండే నువ్వే ఎంతో అందంగా వుంటావు! నువ్వు మాత్రం ఎప్పుడూ అలా లావుకావద్దు. నే భరించ లేను!" అనేవాడు విశ్వం.

"ఒకవేళ లా వెక్కితే? ముప్పైఏదేళ్ళు వచ్చేసరికి, ఆడవాళ్ళు వద్దన్నా లావై పోతారుట! ముఖ్యంగా పిల్లలు పుట్టాక...." అంది తను ఉడికిస్తూ.

"పిల్లల జంజాటం ఇప్పట్లో మన కొద్దు. ఇక ముప్పైఏదేళ్ళ సంగతంటావా? నీకు ఒళ్ళు వస్తోందన్న అనుమానం నాకు తగలగానే....ఆహార నియమం అమలు పరిపిస్తాను నీ చేత. వ్యాయామం చేయిస్తాను. ఈత నేర్పిస్తాను. మైళ్ళకొద్దీనడిపిస్తాను....హాయిగా తెగనవ్వకుండా లేనిపోని చికాకులు కల్పిస్తాను...."

ఇలా అన్న విశ్వం, ఈ నాడు రుబ్బుడు పొత్రంలా వున్న దేవకిని అంతలా మెచ్చుకుంటున్నాడు. హత్తుకుంటున్నాడు! దీనంతటికీ తన అనారోగ్యం ఒక్కటే కారణమా?

* * *

పార్వతీ! పార్వతీ!"

మూలశంకకు
త్వరగా
నమ్మకమైన
హెడెన్‌సాతో
చికిత్సను పొందండి
-శస్త్రచికిత్స
అవసరములేదు !
DDL 327/1 TD

క్రిందనుంచి పిలుపు వినిపించటంతో, ఆలోచనల్లో విహరిస్తున్న పార్వతి మెట్లు దిగి పరుగెత్తుకవచ్చింది. అయాసం వచ్చేసింది విశ్వం హాల్లోనిల్చునివున్నాడు.

''ఏమిటిది పార్వతీ! తలుపులన్నీ బార్లా తీసిపెట్టి, మేడమీదకు వెళ్లావేమిటీ?''

''ఇప్పుడిప్పుడే వెళ్ళాను లెండి, ఆరేసిన బట్టలు తేవటానికి! మీరు పిక్చర్‌కు వెళ్లలేదా! ఇంకా తొమ్మిది గంటలు కాలేదు!''

''ఊహూఁ ఓ ఫ్రెండింట్లో కూర్చుని వస్తున్నా నంతే! అక్కడే భోజనం చేశాను. నువ్వు తిన్నావు కదా!''

''ఊ!''

''మంచి పని చేశావ్!'' పార్వతివేపు పరిశీలనగా చూచివుంటే, ఆమె భోజనం చెయ్యలేదని తెలిసివుండేది! కానీ ఆ ఓపిక తగాడి కిప్పుడు లేదు. అతగాడి మనస్సు ఇంకా దేవకి చుట్టూరానే పరిభ్రమిస్తోందని పార్వతి కిట్టే అర్థమైపోయింది.

''మందులు వున్నాయా? తేవ్వలేవాలా?'' పక్కమీద పడుకుంటూ అడిగాడు విశ్వం.

''వున్నాయి.''

''రక్షించావు.''

పది నిమిషాల నిశ్శబ్దం తర్వాత మెల్లిగా అన్నాడు విశ్వం ....''ఓ మాట చెప్పనా పార్వతీ!''

''చెప్పండి!''

''మగాడికి ఇద్దరుభార్యలుఅవసరం!''

''ఎందుకూ?'' అనలేదు పార్వతి. ఇంతక్రితం తనని వుడికించటానికి,తనతో గిల్లకజ్జా పెట్టుకోటానికీ ఆ మాట అంటూనే వుండేవాడు విశ్వం.... ముఖ్యంగా నెలనెలా రెండు మూడు రోజులు....అతగాడే వంటపనీ, ఇంటిపనీ చూచుకోవలసి వచ్చినప్పుడు అందంగా చిరాకుపడ్తూ అనేవాడు ''ఇలాటి సందర్భాలలో మగాడికి ఇంకోభార్య అవసరమోయ్ పార్వతీ! హాయిగా నీ లీవ్ పీరియడ్‌లో, ఆవిడ ఇంటిపని చూచుకుంటుంది!''

''ఆ తర్వాత?'' అని తనడిగితే,

''దేవుళ్ళ పెద్ద భార్యలలానే మిగతా రోజుల్లో ఆవిడ, తులసిపూజ, అత్తమామలసేవ, అతిథి సేవ చేసుకుంటుంది.'' అలాటి పరిహాసం ధ్వనించటంలేదీరోజు, అతగాడి కంఠస్వరంలో ఏదో సిద్ధాంతాన్ని దృఢపరుస్తున్నట్లుందా గొంతు.

''ఏం పార్వతీ! పలకవు?'' విశ్వం తిరిగీ అన్నాడు.

''ఏం పలకను? మీరు చెప్పండి.'' నవ్వటానికి ప్రయత్నిస్తూ అందిపార్వతి!

ఆ వెన్నెలలో... నవ్వబోతున్న ఆమె పళ్ళు. కళ్ళు వెళ్ళవచ్చి, చాలా అసహ్యంగా వున్నట్లు తోచింది విశ్వానికి.. దేవకి గుర్తుకువచ్చింది....ఇంత క్రితం, దేవకితో తను సరదాగా....సంభాషించిన

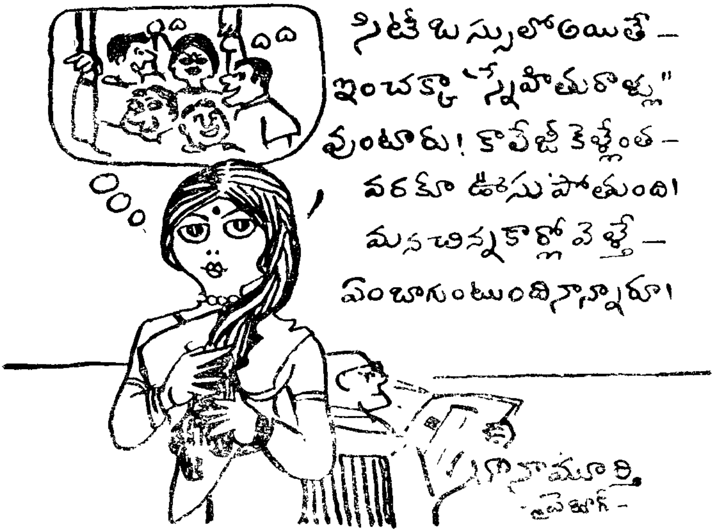

మధురఘట్టం గుర్తుకు వచ్చింది. తిరిగి వుత్సాహం పొందిం దతగాడిలో....

"దేవకి ఈ రోజు ఓ కొత్త డిజైన్ చీరె కట్టుకొంది పార్వతీ! చాలా బావుం దది!" యథాలాపంగా పార్వతిని పొదివి పట్టుకున్నాడు విశ్వం. అతగాడి మనస్సు నిండా దేవకిరూపం పరుచుకునివుంది.

"అబ్బా!" అప్రయత్నంగా మూలిగింది పార్వతి. ఆమె గుండె లోతుల్లో ఏదో బాధ. శారీరకమైన బలహీనత. అతగాడి బాహువలయంలోని కాఠిన్యం. క్షణకాలం ఊపిరి సలపనివ్వలేదామెకు.

గబుక్కున ఆమెను వదిలి, లేచి కూర్చున్నాడు విశ్వం. అతగాడి కళ్ళ ముందు పార్వతి స్పష్టంగాకనిపిస్తోంది."

ఏమిటి పార్వతీ! మళ్ళీ గుండెనొప్పా?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు మీదకు వంగి.

"ఊహూఁ!" పక్కకు వత్తిగిలి పడుకుంది.

"భగవాన్!" అతగాడి కంఠస్వరంలో నిస్పృహ.

"గాభరా పడకండి! నా కేం బాధ లేదు!" నొచ్చుకుంటూ అంది.

"ప్చ్! నీ శరీరంమీద చెయ్యివేసి ఎన్నాళ్ళయ్యింది పార్వతీ!" విసుగ్గా అడిగాడు విశ్వం.

పార్వతి మాట్లాడలేదు.

"ఇంత అపురూపంగా నిన్ను చూచుకొంటూంటేనే, ఇంత బలహీనంగా వున్నావు నువ్వు....ఇక....ఇక ఈ

జన్మకా నీనుంచి నేను....ఏలాటిసుఖమూ, ఆశించలే ననుకుంటాను....కదూ?''

పార్వతి మాట్లాడలేదు.

''ఇక నా బ్రతుకు....నా బ్రతుకు....'' విశ్వం పిచ్చిగా జుట్టు పీక్కున్నాడు. కాస్సేపయ్యాక, విసుగుతో కోపంతో నిస్సహాయంగా....గదిలోకి వెళ్లి తలుపు వేసుకు పడుకున్నాడు.. ఒంటరిగా మిగిలి పోయిన పార్వతికి. తనమీద తనకే అస హ్యంగా వుంది, విశ్వం ప్రవర్తన దుస్స హంగానూ వుంది.

ఆమెలో ఆలోచనలు తిరిగీ విజృం భించాయి....

డాక్టర్ సలహా ప్రకారం, తనో ఐదారు నెలలు పుట్టింట్లో వుండి వస్తా నంది ...విశ్వం ససేమిరా అన్నాడారోజు.

''అదేమిటి పార్వతీ! ఎవరైనా వింటే నవ్విపోతారు! ఆ మాత్రం నిగ్రహంలేని చవటనా నేను! అసలీ విషయం మూడో వాళ్ళకు తెలియవలసిన అవసరం ఏముంది? అసలు అలా తెలియటం ఎంత అవమానం! నీ కేం భయంలేదు. నీ ఆరోగ్యం సరి అయ్యేంత వరకూ.... నువ్వు మామూలు మనిషివి అయ్యేంత వరకూ....మనిద్దరం....నిజమైన స్నేహి తులం....ఆత్మీయులం....సరా? అంతే కాదు....నా సంస్కారం నీకుతెలుసు.... నీకు తప్ప నా ఈ గుండెల్లో మరొకరికి స్థానం లేదు, వుండబోదు....నా ఈ చేతులు....నీ శరీరాన్నితప్ప....మరొకర్ని ....ఛీ....ఛీ....!'' అలా కబుర్లు చెప్పిన విశ్వం....ఈ రోజెంత అశాంతితో బాధపడుతున్నాడు. విశ్వం ఒక్కడూనా? లేక మగాళ్ళందరూ ఇంతేనా? భార్య తాత్కాలికంగా బలహీనమైతే, తాత్కా లికంగా కొంత కాలంపాటు ''సెక్స్'' జీవితం గడపకపోతే, ఇకామె తమ జీవితసహచరిగా వుండదగదని నిస్పృహ చెందుతారా? అప్పుడు ''మరో భార్య'' ''మరో స్త్రీ'' ఆలోచన ప్రారంభిస్తారా? అలాగే స్త్రీలు ఆలోచిస్తే?

విశ్వానికా మధ్య మలేరియా....వదల

● జైల్లోకి కొత్తగా వొచ్చిన వాడితో ''ఏం నేరం? ఎన్నాళ్ళు?'' అన్నాడొక వ్యక్తి.

''వెస్టర్న్ బాంక్ దోపిడి చేసినందుకు ఎనిమిదేళ్ళు!....'' అన్నాడు కొత్త వ్యక్తి.

''నీ నేరం ఏమిటి? ఎన్నాళ్ళు?''

''వెస్టర్న్ బాంక్ మేనేజర్ని నేను. పన్నెండేళ్ళు!''

కుండా రెండు నెలలు వేధించింది. షుమారు నాలుగు నెలలవరకూ అతగాడు మామూలు మనిషి కాలేకపోయాడు.... సన్నగా పూచికపుల్లలాటి కాళ్ళూ చేతులతో, పెరిగిన గడ్డంతో, ఎండిపోయిన గుండెలతో, ఎముకల ప్రోగులా, ఆయాసపడుతూండే అతగాణ్ని చూస్తున్న కొద్దీ, తనలో జాలి ముంచుకువచ్చేది! ఎన్నో వెన్నెల రాత్రులు, ఎన్నో కోర్కెలు గుండెలనిండా పొంగుతుంటే, నిగ్రహంతో అణచివేసుకొనేది, మంచాని కంటుకుపోయినట్లు నిద్రపోతూండే అతగాణ్ణిచూస్తూ "భగవాన్! ఈయనకుత్వరగా ఆరోగ్యం ప్రసాదించు!" అని మనసారా కోరుకొనేది. జాగ్రత్తగా మందులిచ్చి, పథ్యం చూచేది. ఆ సేవలో ఆ జాలిలో, ఆ ప్రార్థనలో ఏ ఒక్క క్షణమూ అతగాడు 'సంపాదించి పెట్టే వాడ'న్న స్వార్థం గానీ, కోర్కెలు తీర్చే 'లైసెన్స్‌డ్' సాధనం అని గానీ-కల్మషం లేదు.

"పాపం పార్వతి! హాయిగా మరెవరి నేనా కట్టుకుని వుంటే సుఖపడి వుండేదానివేమో! అర్భకుణ్ణి కట్టుకుని—సన్యాసినిలా కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్నావు కదూ!" అనేవాడు విశ్వం బాధతో.

"ఛీ-ఛీ.... అవేం మాటలు! ఇప్పుడు నాకేమైంది! మీకు మాత్రం ఏమిటి? రాజాలా వున్నారు! చక్కనమ్మ చిక్కినా అందమేనట!" అంటూ అతగాడు మానసికంగా నిరుత్సాహ పడకుండా, ఎప్పటికప్పుడు ఉత్సాహాన్నిచ్చేది! అదే టానిక్‌లా పనిచేసి, పది రోజుల్లో, విశ్వం మామూలు మనిషై పోయాడు.

కానీ ఈ రోజు! సరిగ్గా అందుకు భిన్నంగా జరుగుతోంది! ఇలా కాదు.... దీనికో అంతం చూడాలి. రేపు తన ఫ్రెండ్ డాక్టర్ సుభద్రను నిలవేసి అడగాలి. తనకిక ఈ జన్మకు బలం వస్తుందో

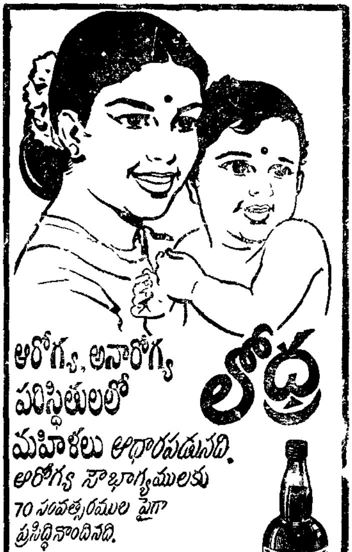

కేసరి కుటీరం
(ప్రైవేట్) లిమిటెడ్
రాయపేట మద్రాసు-14
ఏజెంట్లు సీతారామ జనరల్ స్టోర్సు (ఏజన్సీస్)
విజయవాడ-సికిందరాబాదు మధుర-
బెంగుళూరు

రాదో. తను ఆయనకు 'భార్య'గా వుండే అర్హత వుందో లేదో నిర్మొహమాటంగా చెప్పమనాలి.

అలాటి ఆశే లేకుంటే ఆయనగారినిక ఆయనగారికి నచ్చిన మార్గం చూచుకో మని తను తప్పుకోవాలి. తను చదువు కున్నది. ఏదో ఓ ఉద్యోగం చూచుకో వాలి....

''అమ్మో! అయ్యో!''

పెద్ద గోలతో గబుక్కున లేచి కూర్చుంది పార్వతి. గదిలోంచి విశ్వం కూడా బయటకు వచ్చాడు. తెల్లవారు ఝాము కావొస్తోంది. ఇద్దరూ అంత వరకూ నిద్ర పోలేదనటానికి చిహ్నంగా ఇద్దరి కళ్ళు అగ్ని గోళాల్లా వున్నాయి.

క్రింద వీధిలో ఏదో కోలాహలం.... వీట్టగోడ దగ్గరకు పరుగెత్తారిద్దరూ.

ఎలక్షన్స్ ప్రచారం సందర్భంగా, ఓ పార్టీ మనిషిని అవతలి పార్టీవాళ్ళు ఎత్తి కుదేశారు! బలిగాడికి పైకి కనిపించే గాయాలేమీ తగల్లేదు. కానీ లోపల ఏయే కీళ్ళు పట్టు సడలపోయాయో గానీ, లేచి నిల్చోలేక పోతున్నాడు. కొట్టిన వాళ్లెవరో పారిపోయారు! అతగాడెవరో కాదు.... విశ్వం ఆఫీసులోనే పని చేస్తున్న గోపాల రావు. నలభై యేళ్ళ లోపువాడే!

''అసలు వీకెందుకయ్యా ఎలక్షన్స్ గొడవ!'' అంటున్నారెవరో.

''రక్తం పైకి కనిపిస్తే కేసవుతుందని కిరాతకులు ఈ పని చేశారు. గాయం కని పించకుండా చావుదెబ్బ కొట్టారు! ఇకా నడుము సరిగా వస్తుందో రాదో!'' తలకో రకంగా వ్యాఖ్యానిస్తున్నారు తెల్లగా తెల్లారి పోయింది.

''ఈ రోజు నేను మా స్నేహితురాలు డాక్టర్ సుభద్రను చూచి వస్తాను!'' అంది పార్వతి.

విశ్వం అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

* * *

ఇదంతా జరిగి సుమారు ఎనిమదేళ్లు కావొస్తోంది. ఇప్పుడు పార్వతీ ఇద్దరు పిల్లల తల్లి అయింది. మీనాక్షి కంటే మరి రెండు చుట్లు లావుగా వుంది.

డ్రెస్సింగ్ టేబిల్ ముందు కూర్చుని, ''ఛీ ... ఛీ విపరీతంగాలా వెక్కి పోతున్నాను'' అని పార్వతి అంటే. విశ్వం నవ్వేస్తాడు. ''లేదు.... లేదు. నిండుగా, హుందాగా, అందంగా వున్నావు'' అంటాడు.

''రాత్రికి ముగ్గురు అతిథులు వొస్తారు.'' అన్నది ఇల్లాలు వంట మనిషితో.

''వాళ్ళు మళ్ళీ తిరిగి రావలసి వుంటుందా? లేక ఇంతటితో పంపెయ్యాల మేనా?'' అని అడిగింది వంట మనిషి.

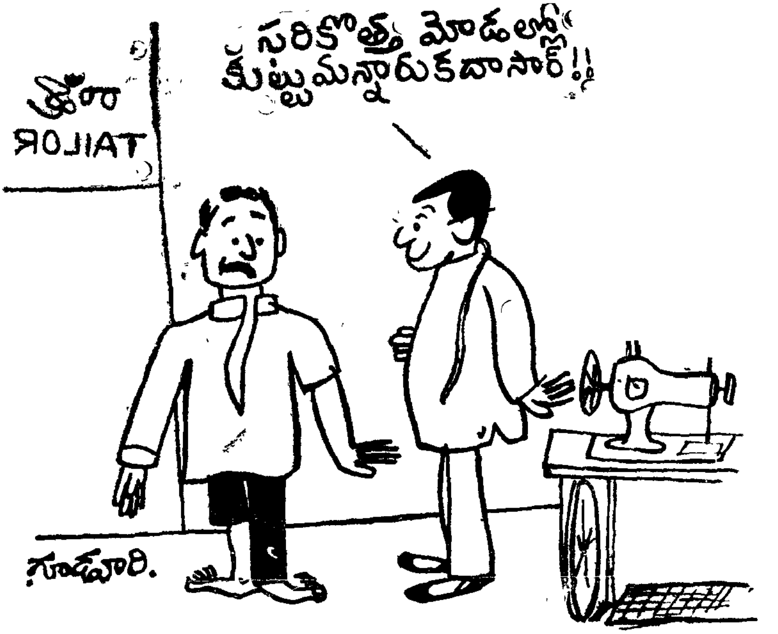

"అసలు నీ కంటే అందగత్తె లెవరున్నారు పార్వతీ! ఏమిటో ఆ దేవకి రుబ్బురోలులా. మా మీనాక్షీ కాల్ చెక్స్ పీపాలా.... ఛీ– ఛీ.... చూడటానికి అసహ్యమని పిస్తారు. నువ్వు సరిగ్గా వున్నావు."

అలా విశ్వం అన్నప్పుడు పార్వతికి ఆనందమూ, గర్వమూ కలగటం లేదు. చప్పున గోపాలరావు గుర్తుకు వస్తాడు. అతగాడిప్పుడు పరిపూర్ణ ఆరోగ్యంతో వున్నాడు. కాని బాగా స్ట్రెయిట్‌గా నడువ లేడు! డాక్టర్లకు కూడా అంతుబట్టుని విధంగా, అతగాడిలోని ఎముక ఏదో విరిగి పోయిందానాడు. కనిపించని గాయం అది.

తనలోనూ అలాటిగాయం ఒకటుందని విశ్వానికే నాడూ తెలిసే అవకాశం లే . .

ఆ రోజుల్లో .... తన శారీరకమైన బలహీనాన్ని, విశ్వం అంతలా అసహ్యించుకొనకుండా వుండి వుంటే. తాత్కాలికమైన ఎడబాటును సహనంతో ఎదుర్కొన గలిగి వుంటే కనీసం "నీకేం పార్వతీ! నువ్వు కోలుకుంటావు త్వరలోనే ... నీకు బలం వస్తుంది! నీ మీద నుంచి నా మనస్సు మరలదు!" అన్న ప్రోత్సాహకరమైన చల్లని మాట ఒక్కసారైనా అని వుంటే....

ఆ నాడంతటి చిత్రహింస అనుభవించేది కాదేమో! డాక్టర్ సుభద్ర మందులూ, మందుల కంటే ఎక్కువైనా ఓదార్పు, తిరిగి తనని మనిషిని చేశాయ్!

విశ్వాని కీరోజు తను సన్నపస్తం కావచ్చు....

కానీ తనలో వున్న ఆ కనిపించని గాయం.... ఏ నాటికీ మానిపోదు!